

Стосовно освітнього кредитування центральним завданням держави є забезпечення взаємовигідних умов укладання угоди між банком та потенційним позичальником освітнього кредиту.

УДК 378.14

НЕОБХІДНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ У СУЧАСНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОЦЕС

*Бочарова Н.А., к.е.н., доцент,
bocharova.n.a.xnadu@gmail.com*

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Сучасна система освіти має дуже складну ієрархічну структуру, ключовим елементом якої є вища професійна освіта. Перехід на інноваційний шлях розвитку вітчизняної економіки забезпечують «кадри нового часу», підготовку яких здійснюють вищі навчальні заклади, що зумовлює необхідність модернізації, впровадження інноваційних технологій в організацію навчального процесу.

В останні роки в умовах інноваційних процесів, що відбуваються, зростає роль системи вищої освіти в підготовці конкурентоспроможних фахівців будь-якої галузі. Процес модернізації зачіпає багато сторін системи вищої освіти:

- інформаційну базу;
- освітні технології навчання;
- людський капітал;
- інституційні засади;
- організаційну структуру [1-7].

Це передбачає вироблення та обґрунтування інноваційних підходів до організації навчального процесу.

Сучасний вищий навчальний заклад, що є частиною соціального життя суспільства, в умовах, що швидко змінюються, зазнає глибоких перетворень, що підтверджується величезною кількістю впроваджуваних в освітній процес ВНЗ інновацій та експериментів, що сприяють підвищенню якості навчання здобувачів вищої освіти. Конкурентоспроможність ВНЗ нині багато в чому визначається його здатністю надавати сучасні освітні послуги, реалізація яких пов'язана з впровадженням інновацій у освітній процес. В умовах, що склалися, особливу актуальність набувають питання вивчення та впровадження в освітній процес інноваційних освітніх технологій організації занять

у вищому навчальному закладі, заснованих на концепції навчання, що розвивається і спираються на активну пізнавальну позицію здобувача вищої освіти [3].

Організація будь-якого навчання має бути заснована на конкретних вихідних позиціях, що визначаються вибором цілей та місією, змістом, формою, методами та засобами навчання.

Сьогодні система освіти на перше місце ставить питання щодо особистісно орієнтованої підготовки молодих фахівців, головним завданням якого є розкриття інтелектуального, пізнавального та творчого потенціалів всіх учасників освітнього процесу, надання широкої можливості у прояві їх устремлінь у досягненні поставлених цілей, що неможливо без здійснення варіативності освітніх процесів. У зв'язку з цим виникає потреба у використанні інноваційних форм та методів у наданні освітніх послуг, зародження нових видів навчальних закладів, діяльність яких потребує глибокого наукового та практичного осмислення.

Успішний розвиток системи вищої освіти нерозривно пов'язаний з такими поняттями, як інновація, інноваційний освітній процес. Термін "інновація" походить від латинського поняття "innovati" - нововведення. У соціологічному словнику інновація визначається як «процес доцільного створення, поширення та реалізації суспільно корисної ініціативи, спрямованої на якісні зміни у різних сферах життєдіяльності суспільства, раціональне використання матеріальних, економічних та соціальних ресурсів» [2-4].

Як показує практика, існують об'єктивні та суб'єктивні фактори, що спонукають вищий навчальний заклад до інноваційної діяльності. До об'єктивних факторів можна віднести:

- сучасну освітню політику держави;
- прикладні дослідження у галузі освіти;
- досвід інноваційної діяльності освітніх установ.

До суб'єктивних факторів відносять:

- соціально-регіональні потреби;
- розвиток методологічної грамотності та наукового потенціалу викладачів;
- творчі можливості викладачів та здобувачів вищої освіти;
- зростання технічного потенціалу навчального закладу;
- зміна управлінських характеристик.

У системі вищої освіти інноваційний процес є комплексною діяльністю, пов'язаною із:

- застосуванням інноваційних форм і прийомів навчання;
- використанням ефективних механізмів управління;
- створенням нових освітніх продуктів та наданням послуг.

Як освітні інновації часто розглядаються: науково-практичне знання новизни, застосування нових освітніх технологій навчання, проект ефективного інноваційного освітнього комплексу.

Застосування сучасних освітніх технологій розраховане на діяльність педагога за активної суб'єктної позиції у процесі навчання особистості здобувача вищої освіти. Використовувані інновації нерідко призводять до суперечливих результатів. З одного боку, вони дають змогу вдосконалювати діяльність викладацького складу, задають певний імпульс його творчій ініціативі, тим самим створюють здобувачам вищої освіти комфортні умови для навчання. З іншого боку, вони мають лише зовнішню привабливість, створюючи складні проблеми в соціально-виховному плані.

Різноманітність підходів до визначення освітньої технології можна як різноманітність методів реалізації навчальних програм. Внутрішній зміст форми організації навчання розкривається через методи навчання, що є складовою процесу навчання. Метод навчання має велике виховне значення: він має не лише сприяти розширенню обсягу знань, а й активізувати пізнавальну діяльність студентів. Крім того, метод навчання несе практичну спрямованість, оскільки саме за допомогою методу відбувається формування компетенцій учнів. Існують різні підходи до класифікації методів навчання.

Серед методів навчання необхідно виділити наступні за різниці ознаками класифікації:

- за джерелом знань (виділяють словесні, наочні та практичні методи, тому що інших джерел, крім слова, образу та досвіду, не існує);
- за відповідним етапом навчання, на кожному з яких вирішують специфічні завдання (орієнтація на методи підготовки учнів, до вивчення матеріалу, що передбачає пробудження інтересу, пізнавальної потреби, актуалізацію базових знань, необхідних умінь та навичок, на методи вивчення нового матеріалу, на методи конкретизації та поглиблення знань, набуття практичних умінь та навичок, що сприяють використанню пізнаного, на методи контролю та оцінки результатів навчання);

- за способом керівництва навчальною діяльністю прямі чи непрямі (виділяють методи пояснення педагога та різноманітні методи організації самостійної роботи студентів);
- за логікою навчального процесу (опора на індуктивні та дедуктивні, аналітичні та синтетичні методи);
- з дидактичних цілей виділяють методи організації діяльності учнів, методи стимулювання діяльності, наприклад, конкурси, змагання, ігри, заохочення та інші методи перевірки та оцінки.

Також необхідно враховувати досвід розвинених країн світу, тому край важливо вивчення іноземних мов за умови можливості їх застосування у науковій діяльності.

Найбільш ефективним є комплексне застосування різних методів. Їх вірне поєднання призведе до швидкого досягнення поставленої мети. Також вірним буде застосування індивідуального підходу до кожної групи, а краще до кожного здобувача вищої освіти.

Література:

1. Авдулов Н.С. Наука та інновації. *Державне та муніципальне управління*. Вчені записки СКАГС. 2008. №3. С. 6-15.
2. Дубасенюк О.А. Інновації в сучасній освіті. *Інновації в освіті: інтеграція науки і практики*: збірник науково-методичних праць. Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2014. С. 12-28.
3. Мідна Т. А. Інновації освіти. Вищий навчальний заклад як інноваційна структура. *Інновації у вищій професійній освіті*. URL: <https://1v1k.ru/uk/chemistry/innovacii-v-obrazovanii-vysshee-uchebnoe-zavedenie-kak-innovacionnaya/>
4. Мітусова О.А. Архітектоніка та логіко-смісловий зміст мовного освітнього простору: формальна, неформальна, інформальна освіта студентів. *Державне та муніципальне управління*. Вчені записки СКАГС. 2011. № 3. С. 171-176.
5. Мітусова О.А. Інноваційний підхід до мовної освіти майбутнього спеціаліста. *Вісті ЮФУ Філологічні науки*, 2010 № 2. С. 164-165.
6. Норка А. М. Сучасні методи навчання студентів англійській мові. Матеріали студентської наукової конференції Полтавської державної аграрної академії, 13 травня 2021 р. Том І. Полтава: РВВ ПДАА, 2021 С. 190-192.
7. Фролова Ю.Г. Система вищої освіти як необхідний елемент стратегії інноваційного розвитку. *Державне та муніципальне управління*. Вчені записки СКАГС. 2012. № 1. С. 241-246